

Jämställdhet mellan könen i svenskan

Piliškić, Lucija

Undergraduate thesis / Završni rad

2023

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Faculty of Humanities and Social Sciences / Sveučilište u Zagrebu, Filozofski fakultet**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:131:117546>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-07-30**

Sveučilište u Zagrebu
Filozofski fakultet
University of Zagreb
Faculty of Humanities
and Social Sciences

Repository / Repozitorij:

[ODRAZ - open repository of the University of Zagreb
Faculty of Humanities and Social Sciences](#)

ZAGREBS UNIVERSITET
FILOSOFISKA FAKULTETEN
INSTITUTIONEN FÖR SKANDINAVISTIK

Lucija Piliškić

Jämställdhet mellan könen i svenskan
Rodna ravnopravnost u švedskom jeziku
Gender equality in Swedish

Examensarbete

Handledare:

Anita Skelin Horvat, fil dr

Ante Petrović

September, 2023

Innehåll

1. Inledning.....	2
2. Språkets roll.....	3
3. Språkaktivism och feministiska språkförändringar.....	4
4. Pronomen <i>en</i> som generiskt pronomen.....	6
5. Könsneutrala yrkestitlar.....	7
6. Pronomenet <i>hen</i>	8
6. 1. <i>Hens</i> historia.....	8
6. 2. Användningar av pronomenet <i>hen</i>	9
7. Slutsats.....	10
8. Källförteckning.....	11
9. Sažetak.....	13
10. Abstract.....	13

1. Inledning

Språk är det som gör oss människor annorlunda än alla andra levande varelser. Det är så viktigt för oss att Edlund, Erson och Milles (2007: 11) jämför språket med syret vi andas i boken *Språk och kön*: "...syret finns där som bas för vår rent fysiska existens men vi ser det inte, känner det inte och vi funderar sällan över vad som skulle ske om syret inte fanns där. Detsamma gäller språket – hur skulle vi reda oss utan det?". Ett av språkets kännetecken är att det ständigt förändras och utvecklas. Språket är dynamiskt. Språket förändras för att anpassa sig till världens och samhällets förändring och behov. Några av sådana språkförändringar är relaterade till förändringar i attityder gentemot kvinnor och män och förståelsen av kön i allmänhet. När kvinnors rättigheter blev samma som mäns rättigheter, ville vissa svenska lingvister att språket också skulle bli mer jämlikt och neutralt. Milles (2017: 28) skriver: "När kvinnorna äntligen hade garanterats fullständig medborgarstatus och både kunde rösta och röstas in i landets alla beslutande församlingar, märkte de att detta inte var slutet på kampen. (...) Urgamla, sega strukturer omöjliggjorde ofta all verklig förändring. Och det här gällde också språket. Det var ett språk skapat av och för män. Det språk, de genrer, de mönster för kommunikation som användes på den offentliga arenan och i maktens innersta korridorer, de osynliggjorde ofta kvinnors närvaro och erfarenheter, och frantog dem den makt de nu åtminstone på papperet hade fått tillgång till. Men när man väl är inne i systemet, då kan man börja förändra det.". Till och med i *Bästa språket – en samlad svensk språkpolitik* (2005) skrivs det att det är "angeläget att motverka språkbruk som konserverar könsroller och osynliggör kvinnor i exempelvis myndigheternas texter och i det språk som används i medier, på arbetsplatser och i skolor" (citerat i Milles, 2012: 11). Enligt Milles (2012: 9, 10) är den språkliga jämställdheten mellan könen relativt god i Sverige i ett internationellt perspektiv, men åtskilligt språkligt könsförtryck förekommer ändå i uttryckssätt och i samtalsvanor eftersom det ligger inbakat i grammatik och ordförråd. Syftet med detta examensarbete är att föreställa några försök att göra svenskan mer jämlikt och neutralt. Jag ska skriva något om språkaktivism och feministiska språkförändringar. Fokus är på pronomen *en* som generisk pronomen, könsneutrala yrkestitlar och pronomen *hen*.

2. Språkets roll

Språket används för att kommunicera och för att uttrycka sig. Hornscheidt och Landqvist (2014: 8) skriver om språkets användning och roll i boken *Språk och diskriminering*: ”Språk behövs bland annat för att vi ska kunna beskriva och kategorisera vår omvärld, hantera livet och världen, förstå världen och oss själva som en del av den. Språket spelar också en roll för hur vi uppfattar vår identitet, våra föreställningar om oss själva och andra. Dessutom ger språket oss ett verktyg för att skapa relationer till andra, och se relationen mellan olika företeelser.”. Vidare påpekar Wojahn att (2013: 357) ”språk spelar en central roll för indelningen av människor i olika grupper” och att ”via språket kategoriseras människor och via språket förmedlas dessa kategoriseringar mellan människor”. Wojahn nämner personbenämningar (alla ord som används för att tilltala eller omtala människor) som en betydande språklig resurs för kategoriseringen av människor (ibid). Han förklarar att personbenämningar används för att klassificera människor efter bland annat etnicitet, genusidentitet, hudfärg, profession, religionstillhörighet, sexualitet, utseende eller ålder (ibid). Wojahn (2013: 357) hävdar att ”språket inte är ett medel som vi använder för att passivt avbilda kategorier som existerar i den yttre världen, utan språket har en aktiv funktion i dessa kategoriseringsprocesser”. Han påstår att ”språk spelar en väsentlig roll för vår förnimmelse av omvärlden och beskriver språket som verklighetskonstruerande” (ibid).

3. Språkaktivism och feministiska språkförändringar

Wojahn (2015: 24) definierar språkaktivism som ”en medveten motståndshandling; ett språkligt motstånd mot diskursivt reproducerade sociala normer som uppfattas som diskriminerande”. Wojahn anser att ”språkaktivism är alltid politiskt motiverad och del av mer omfattande aktivistiska, politiska projekt; den avser alltid en intervenering i diskriminerande samhällliga, hegemoniska diskurser” (ibid). Wojahn hävdar att det inte skulle finnas språkaktivism utan diskriminerande samhällsstrukturer (ibid). Han nämner följande punkter som enligt honom kortfattat definierar begreppet språkaktivism och språkaktivistisk intervenering: ”initieras av strukturellt diskriminerade grupper, dvs. bedrivs ”underifrån”; är alltid intentionell, politiskt motiverad och en del av mer omfattande aktivistiska motståndspraktiker; företas med syftet att intervensera i, och på lång sikt eliminera, diskriminerande hegemoniska diskurser och samhällsstrukturer” (ibid). Wojahn (2015: 27) ger några exempel på olika typer av intervenerande språkliga handlingar: ”att skriva intervenerande romaner, sånger, bloggar, debattartiklar eller manifest, att förändra stilkonventioner och genrenormer, att hålla tal, föredrag eller informationsmöten, att författa paroller för demonstrationsplakat, spraya politiska budskap på diskriminerande reklamaffischer eller att uppmärksamma andra om att de använder sig av ett språkbruk som exkluderar och därmed kan uppfattas som diskriminerande”. Han påstår att ”språkaktivism bör tolkas som ett brett begrepp som rymmer olika former av språkbaserade intervenerings- och motståndsstrategier” (ibid). Pauwels skiljer tre grupper av aktörer (”feminist language planners”) som driver feministiska språkförändringar (citerat i Wojahn, 2015: 36). Enligt Pauwels, ”[består] den första gruppen [...] av feministiska lingvister och enstaka icke-akademiska skribenter (t. ex. journalister som har forskat och skrivit om icke-könsdiskriminerande språkbruk); den andra gruppen innehåller institutioner som förlag, företag, olika typer av föreningar, fackliga organisationer och andra som har blivit inspirerade, uppmuntrade eller övertygade av personer ur den första gruppen om att driva frågan om icke-sexistiska språkförändringar; den tredje gruppen består av regeringar, halvstatliga organ (t. ex. olika myndigheter, jämställdhetssekretariat osv.) och internationella organisationer (t. ex. UNESCO)” (citerat i Wojahn, 2015: 36). Wojahn (2015: 38) skriver att det finns två förändringsstrategier som språkplanerande aktörer förespråkar: könsspecificering (som kallas också för feminisering) och könsneutralisering (som kallas också för könsabstraktion). Pauwels definierar dessa språkförändringsstrategier på följande sätt: ”Feminisation involves making the female and feminine consistently visible in language. Neutralisation, on the other hand, aims to reduce explicit markers of gender in context where this is not relevant.” (2011, citerad i Wojahn,

2015: 38). I detta examensarbete är könsneutralisering i fokus. Enligt Wojahn (2015: 92) är användningen av *en* i stället för det indefinita pronomenet *man* och användningen av icke-könande yrkestitlar de två mest diskuterade interveneringarna som genomförs genom ”neutraliserande” språkförändringar.

4. Pronomen *en* som generiskt pronomen

Skärlund (2017: 19) påstår att generiska pronomen kan definieras som ”pronomen som kan syfta på en eller flera godtyckligt valda mänskliga referenter, maximalt inkluderande hela mänskligheten (...) Ett generiskt pronomen har typiskt en vag betydelse och talaren och lyssnaren kan antingen vara inkluderade eller exkluderade från den grupp som ordet syftar på. I sin mest prototypiska användning syftar pronomenet inte på en specifik person eller specifika personer i talsituationen, utan istället på en allmän eller obestämd grupp av människor eller en obestämd person, vem som helst.”. Enligt Skärlund (2017: 19) är *man* det mest typiska generiska pronomenet i svenska idag men pronomenet *en* bör också räknas som generiskt, både använt som subjekt och som objektsform och genitivform till *man*. Skärlund (2017: 149) skriver också att ”*en* som generiskt pronomen i subjektsställning har länge setts som regionalt, vardagligt eller till och med vulgärt, men på senare tid har *en* fått ett nytt uppsving genom att det har tagits i bruk av en ny grupp språkbrukare.”. *En* började användas som en ersättning för *man* i en medveten könspolitisk strategi för att undvika att ett ord som anses förknippat med män får stå för alla människor (Skärlund, 2017: 149). Milles (2012: 55, 56) påstår att det problematiska med pronomenet *man* är att det ofta används i meningar som på något sätt syftar på normalbeteende eller normaltillstånd, som gör att vi får en oönskad symbolisk koppling mellan det normala och det manliga och att *man* är frekvent, både i tal och i skrift, gör inte det hela bättre. Skärlund (2017: 149) hävdar att ”bytet av *man* mot *en* har setts som ett feministiskt reformförsök med syfte att införa ett könsneutralt och inkluderande språkbruk och att *en* också fungerar som ett symbolord som visar att språkbrukaren är genusmedveten”. Av detta kan vi dra slutsatsen att de som använder könsneutrala pronomen använder dem för att visa sin åsikt om jämställdhet mellan könen. Enligt Wojahn (2015, citerade i Skärlund, 2017: 149) kan användningen av *en* ses som ett exempel på ”en språkaktivism som ifrågasätter att manlighet likställs med mänsklighet medan kvinnlighet konstrueras som det avvikande”. Skärlund (2017: 150) skriver att i slutet av 2014 fanns *en* till och med upptaget som en alternativform till *man* på Språkrådets nyordlista, med noteringen att användningen av ordet har ökat. Karlsson (2012, citerat i Skärlund, 2017: 150) påpekar att det nya bruket av ordet handlar om att undvika associationer till kön samt att det knappast är ålderdomligt eller dialektalt eftersom det förekommer ”hos mycket moderna språkbrukare” och främst verkar användas ”av personer som inte brukar förknippas med bevarandet av dialekter: yngre, kvinnor, högutbildade och stadsbor”.

5. Könsneutrala yrkestitlar

Edlund, Erson och Milles (2007: 189) anser att det finns många yrken som ”tycks helt enkelt vara impregnerade med kulturella föreställningar om kön”. Vidare skriver de att det inte bara är ”våra föreställningar om olika yrkesutövares könstillhörighet som signalerar samband med kön i yrkestitlar”, utan att det också ”finns inbyggda könsdistinktioner i själva språksystemet där ordens efterled indikerar könstillhörighet” (ibid).. Enligt Edlund (2004: 1) ger könsbundna yrkesbeteckningar ”tydliga signaler om vilket kön som förväntas arbeta inom dessa yrken”. För att förklara varför det är problematiskt ger Edlund ett exempel. Hon beskriver hur en 11-årig flicka sa att hon inte kunde bli vetenskapsman eftersom det hörs på ordet att det bara är män som kan bli det (ibid). För att motverka sådana situationer rekommenderar Milles (2012: 42): ”i stället att använda ett ord som kan uppfattas som språkligt könsbundet kan man ibland välja en tredje, könsneutral beteckning”. Edlund (2004: 3) skriver att ”i svensk språkplanering har det funnits en strävan mot att använda könsneutrala yrkesbeteckningar sedan det sena 1900-talet”. Förr var det vanligt att använda parallella yrkesbeteckningar, ”där efterleden signalerade den yrkesverksamma personens kön” (ibid). Hon nämner några exempel: ”*dansör-dansös, aktör-aktris, frisör-frisörska* och *lärare-lärlarinna*” (ibid). Vidare påpekar Edlund att några parallella ord med stark könsmarkering som t. ex. *servitör-servitris* ännu idag används (ibid). Enligt Edlund har vägen mot språklig könsneutralitet i svenska yrkesbeteckningar gått över de manliga yrkesbeteckningarna (ibid). Hon menar att ”efterlederna *-ör* och *-are*, i *dans-ör, fris-ör* och *lär-are*, som alltså i ett språkhistoriskt perspektiv kan betraktas som maskulina, och tidigare varit reserverade för personer av manligt kön har därmed kommit att användas om både män och kvinnor, och betraktas som könsneutrala” (ibid). Det finns några undantag - *sjuusköterska* och *barnmorska* som brukade användas bara om kvinnor, används nuförtiden om både kvinnor och män (Edlund, Erson, Milles 2007: 190). Dessutom nämner Milles (2012: 42) *riksdagsledamot* som exempel på en nyskapad könsneutral yrkesbeteckning. Edlund (2004: 5) påstår att ”övergången till könsneutrala yrkesbeteckningar har enbart inneburit förändringar för hur kvinnor omtalas”.

6. Pronomenet *hen*

6. 1. *Hens* historia

Som pronomen för enstaka personer i tredje person används i svenskan *han* eller *hon* (Milles, 2012: 48, 49). Ett problem uppkommer när man vill skriva om en person vars könstillhörighet är irrelevant eller okänd (ibid). Enligt en äldre konvention har generiskt *han* kunnat användas i sådana fall (ibid). Men den lösningen har länge kritiserats (ibid). Argument mot bruket av det maskulina pronomenet som generiskt pronomen har bland annat varit att det är principiellt olyckligt att män får stå för det allmänna och att det också kan orsaka missförstånd (ibid). Därför började diskuteras möjligheten att man skulle kunna skapa ett nytt pronomen i svenskan. En av de första gångerna som *hen* nämdes var redan 1966 (Bäck et al, 2018: 4, 5) . Det var i en språkspalt i Uppsala Nya Tidning skriven av språkvetaren Rolf Dunås som var inspirerad av finskans könsneutrala pronomen *hän* (ibid). Debatten som uppstod efter Dunås förslag var av akademisk natur och förslaget fick inte något större genomslag i allmänheten (ibid). År 1994 föreslogs ordet igen, den här gången av språkforskaren Hans Karlgren i Svenska Dagbladet, men utan någon större uppmärksamhet (ibid). Under 2000-talet började vissa hbtq¹ kretsar samt en del språkvetare använda *hen* (ibid). Men det stora genomslaget för *hen* kom i samband med utgivningen av barnboken *Kivi och monsterhund* av Jesper Lundquist år 2012 (ibid). Orsaken till detta är att Kivi, som är huvudperson, benämns genom hela boken bara med pronomenet *hen* (ibid). Samtidigt som boken släpptes, publicerades en debattartikel, av företrädare för förlaget där boken gavs ut och lingvisten Karin Milles, om att det behövs ett nytt pronomen (*hen*) i det svenska språket (ibid). Både boken och debattartikeln fick stor uppmärksamhet och anses ha startat den heta *hen*-debatten som sedan följde (ibid). Det fanns andra versioner av *hen* som också diskuterades: ”*hn*, *hoan* och *haon* – olika varianter där man försökte ta bort respektive få med båda vokalerna från *han* och *hon*.” (Edlund, Erson, Milles, 2007: 186). Men *hen* är det pronomenet som kom med i Svenska Akademiens ordlista över svenska språket (SAOL)² år 2015 (Lindqvist, Gustafsson Sendén, Bäck, 2016: 2).

¹ ”hbtq står för homo, bi, trans, queer; + står för andra identiteter som inkluderas i paraplybegreppet, såsom intersex, agender, genderfluid, asexuell, pansexuell” (Bäck et al, 2018: 4)

² ”SAOL speglar samtidspråket och ger uppgifter om ordens stavning, böjning, uttal och i många fall betydelse.” (<https://svenska.gu.se/forskning/forskningsprofiler/lexikologi-och-lexikografi/lexikaliska-institutet/SAOL>, hämtat 10 juli 2020)

6. 2. Användningar av pronomenet *hen*

Hen kan användas på olika sätt. Enligt Språkrådet³ (2013:1) finns det två användningsområden som man kan grovt urskilja. ”För det första kan *hen* användas som ett alternativ till uttryck som *han* eller *hon* eller vederbörande i fall där könstillhörigheten är okänd, oväsentlig eller ska otydliggöras. För det andra kan *hen* användas om personer som inte vill kategoriseras i grupperna "man" och "kvinna", eller av personer med normkritiska intentioner som inte vill kategorisera mottagarna i en tvådelad könsuppdelning.” (Språkrådet, 2013: 1). Ledin och Lyngfelts (2013: 145) föreslår en mer detaljerad kategorisering i vilken de nämner olika funktioner hos *hen* så som de uppträder i texter. ”Strukturellt urskiljs tre definitiva och två icke-definita grundfunktioner: könsöverskridande *hen* (definit referens, könat korrelat), anonymiserande *hen* (definit referens, okönat korrelat), okänt kön (definit referens, okönat korrelat), indefinit *hen* och generiskt *hen*. Gemensamt för de tre första typerna – med definit syftning – är att *hen* avser en specifik individ. Överges indelningen i man och kvinna uppstår ett könsöverskridande *hen*. Undertrycks könet (på en man eller kvinna) uppstår ett anonymiserande *hen*; om sändaren inte vet könet har vi att göra med funktionen okänt kön. Distinktionen mellan anonymiserande *hen* och okänt kön utgår från om sändaren känner till referentens kön, och skillnaden är inte alltid uppenbar för läsaren. I den icke-definita användningen ingår generiskt *hen*, där samtliga möjliga referenter i en given kategori avses. Dessutom urskiljs indefinit *hen*, dvs. icke unikt identifierbar syftning.” (Ledin, Lyngfelts, 2013: 145). Enligt Milles (2013: 111) kan *hen* också användas för ”referens till icke-mänskliga korrelat som djur, ting och gudar”. Ledin och Lyngfelts (2013: 146) nämner också meta-*hen*. ”Meta-*hen* är egentligen inte en funktion hos just detta ord, utan ett exempel på språkets generella möjlighet att benämna språkliga uttryck som sådana. Att den här sortens förekomster är vanliga beror på att *hen* är omdiskuterat.” (Ledin, Lyngfelts, 2013: 146).

³ ”Språkrådet ansvarar för språkvården i Sverige och är Sveriges officiella organ för språkvård och språkpolitik.” (<https://www.isof.se/om-oss/kontakt/sprakradet.html>, hämtat 11 juli 2020)

7. Slutsats

Språkplanerande aktörer och språkaktivister, vars åsikter och idéer jag har presenterat i detta examensarbete, försöker att hjälpa att göra samhället mer jämlikt genom feministiska språkförändringar. Dessa språkaktivister använder feministiska språkförändringar som ett medel riktat mot jämställdhet mellan könen. Deras ståndpunkt är att samhället skulle bli mer jämlikt och att alla skulle ha lika många chanser att lyckas om språket vore mer neutralt. Några försök att göra svenskan mer neutralt presenterades i detta examensarbete: användningen av *en* som generiskt pronomen, användningen av könsneutrala yrkestitlar och användningen av pronomenet *hen*. *En* började användas som en ersättning för *man* och *hen* som en ersättning för *han* som generiskt pronomen. Både *en* och *hen* började användas för att undvika att använda ett ord som anses vara förknippat med män. Anledningen för att använda könsneutrala yrkestitlar är sambandet som finns mellan kön och yrkestitlar i könsbundna yrkesbeteckningar. Vi skulle använda könsneutrala yrkestitlar för att sluta förbinda yrken med kön. Huvudsyftet med dessa språkförändringar är att alla skulle känna sig accepterade, representerade och inkluderade i samhället. Enligt min mening är detta en bra anledning för dessa förändringar, men dessa förändringar är bara ett litet steg på vägen till jämställdheten i samhället.

8. Källförteckning

Bäck, E. et al. "Hen. Bakgrund, attityder och användande." Psykologiska rapporter från Lund, vol. 8, no. 1, 2018, ss. 1-34.

Edlund, A. C. (2004). Kan män vara sjuksköterskor och kvinnor brandmän? Om sambandet mellan yrkesbeteckningar och kön. *SOU*, 43, 263-278.

Edlund, A.-C., Erson, E., och Milles, K. (2007). *Språk och kön*. Stockholm: Norstedts akademiska förlag.

Hornscheidt, L. och Landqvist, M. (2014). *Språk och diskriminering*. Lund: Studentlitteratur.

Ledin, P., och Lyngfelt, B. (2013). Olika hen-syn: om bruket av hen i bloggar, tidningstext och studentuppsatser. *Språk och stil*, 23(1), 141-174.

Lindqvist, A., Gustafsson Sendén, M., och Bäck, E. A. (2016). Vem tycker om hen?. *Språk & Stil*, 26, 101-129.

Skärlund, S. (2017). *Man, en och du: generiska pronomen i svenskans historia*. Lund: Språk- och litteraturcentrum, Lunds Universitet.

Milles, K. (2012). *Jämställt språk: En handbok i att skriva och tala jämställt*. Stockholm: Norstedts Akademiska Förlag.

Milles, K. (2013). En öppning i en sluten ordklass? Den nya användningen av pronomenet hen. *Språk & stil*, 23, 107-140.

Milles, K. (2017). Från maninnor till cyborger: Hur feminister har skaffat sig språklig makt. *HumaNetten*, (38), 26-39.

Språkrådet. (2013). Pronomenet hen. Institutet för språk och folkminnen. Stockholm. <http://www.sprakochfolkminnen.se/download/18.4aec91b214565240e191148/139883969985/6/pronomenet-hen.pdf>.

Wojahn, D. (2013). De personliga pronomenens makt: En studie av hur pronomen styr våra föreställningar om personer. I *Svenskans beskrivning* 32 (pp. 356-367). Institutionen för språk, litteratur och interkultur, Karlstads universitet.

Wojahn, D. (2015). *Språkaktivism: diskussioner om feministiska språkförändringar i Sverige från 1960-talet till 2015* (Doktorsavhandling, Institutionen för nordiska språk).

9. Sažetak

Osim što jezik koristimo kao sredstvo za komuniciranje i izražavanje, također ga koristimo i kako bismo opisali svoje okruženje te stvorili slike o sebi i drugima oko nas. Jedna od karakteristika jezika je ta da se jezik uvijek mijenja i prilagođava potrebama modernoga svijeta. Daniel Wojahn (2013) jezik smatra toliko moćnim da mu pridaje ulogu „aktivnog kreatora stvarnosti“. Time želi naglasiti da jezik nije jedini koji se prilagođava svijetu i promjenama u njemu već da se i svijet prilagođava jeziku. Dio promjena koje se događaju u jeziku vezan je uz promjenu u stavovima prema ženama i muškarcima, ali i u razumijevanju roda općenito. Kada su se prava žena izjednačila s pravima muškaraca, neki su lingvisti željeli da i jezik bude više inkluzivan jer su smatrali da korištenje rodno neutralnog jezika pridonosi stvaranju ravnopravnog svijeta. Neki od primjera promjena u švedskom jeziku predstavljeni su u ovom radu: korištenje zamjenice *en* umjesto zamjenice *man*, korištenje rodno neutralnih naziva za zanimanja i korištenje rodno neutralne zamjenice *hen*.

10. Abstract

We do not only use language to communicate and to express ourselves but also to describe our surroundings and internalize our impressions of both ourselves and others. One of the main characteristics of language is that it constantly changes in order to adapt to the needs of the modern world. Daniel Wojahn (2013) considers the power of language so great that he assigns to it the role of an "active creator of reality". This way he wants to emphasize that language is not the only one in the process of constant adaptation - the world adapts to language, too. Some of the changes in language are related to the changes in attitudes towards women and men and to the understanding of gender in general. In the past, when women were granted the same rights as men, some linguists wanted to make language more inclusive - they thought that using gender-neutral language would contribute to the more equal world. Some examples of such changes underwent by Swedish are presented in this paper. Changes such as using the pronoun *en* instead of the pronoun *man*, using gender-neutral forms when talking about professions, and using the gender-neutral pronoun *hen*.